

ДЕЛОВЫЕ ИГРЫ В КУРСЕ «ПОЛИТОЛОГИЯ» КАК МЕТОД ПОВЫШЕНИЯ ПОЛИТИЧЕСКОЙ АДАПТАЦИИ СТУДЕНТОВ В ОБЩЕСТВЕ

Е. С. Лученкова
**Витебский государственный медицинский
университет**

Для повышения уровня подготовки специалистов высшей квалификации, на наш взгляд, необходим особый подход к изучению общественных дисциплин в медицинском вузе.

Проводимые в настоящее время семинарские занятия по курсу "Политология" представляют собой механические ответы на поставленные вопросы и отражают только теоретические знания, что не достаточно для активной гражданской позиции.

Попытки разработки деловых игр по курсу "Политология", предпринимаемые в настоящее время в различных вузах также связаны с решением практических задач, но они наталкиваются на трудности поиска лимита времени на их реализацию. Так, например, деловая игра по теме "Политические партии и партийные системы", "Актуализация имиджа кандидата в депутаты", своей целью ставит овладение учащимися конкретными приемами актуализации имиджа кандидата в депутаты, баллотирующегося при поддержке какой-либо партии или движения. Естественно, что такая игра требует самостоятельной проработки литературы, что ведет к дополнительным временным затратам.

Однако, мы попытались пересмотреть все темы курса и поставили их в такой последовательности, что позволило без дополнительного времени провести ряд деловых игр.

Например, студенты с удовольствием выполняют практические задания, где выступают в роли политологов и занимаются анализом текстов интервью или программных заявлений конкретных политических лидеров на соответствие семи основным принципам пропаганды, применяемым при обработке массового сознания (по методике американских исследований А. И. Э. Ли).

Используя в методике преподавания деловые игры, мы решали сразу несколько задач: во-первых, теория соединяется с практикой; во-вторых, активизируется процесс мышления; в-третьих, обучение носит проблемный характер, а значит, становится эффективным.

Учебные деловые игры вполне могут заменить скучное повествование по многим темам учебной программы и способствовать не только получению информации гуманитарного содержания, но и более успешно профессионально подготовить будущего врача к работе в отечественной системе здравоохранения.

АБ АДУКАЦЫЙНА-ВЫХАВАЎЧЫМ ЗНАЧЭННІ ВЫКАРЫСТАЊА ФАКТЫЧНЫХ МАТЭРЫЯЛАЎ У ВЫКЛАДАЊНІ АЙЧЫННАЙ ГІСТОРЫ

Ул. А. Малібошка
Віцебскі дзяржаўны медыцынскі ўніверсітэт

«Спроста иные затвердили,
Что будто нам про черный день
Не ко двору все эти были,
На нас киданющие тень.
Но все, что было, не забыто,
Не шито-крыто на миру.
Одна неправда нам в убыток,
И только правда ко двору!»

А. Твардовский

Як вядома, у апошнія гады ў сувязі з развалам Савецкага Саюза, утварэннем незалежнай РБ значна ўзрасла цікавасць да айчынай гісторыі. На жаль зразумелія ў цэлым пошукі новых падыходаў да разгляду гістарычных падзей, фактаў нярэдка даюць не станоўчыя вынікі, а адмоўныя, прыводзяць да новых, прыкрых скажэнняў гісторыі, што далёка не лепшым чынам адбіваецца на свядомасці людзей, асабліва моладзі.

Можна назваць некаторыя гістарычныя перыяды, у асвятленні якіх найбольш ярка выяўляюцца такія фальсіфікацыі. Гэта і стаўшае модным адмаўленне існавання старажытнарускай народнасці і Кіеўскай Русі як агульнай дзяржавы ўсходніх славян, перабольшванне супярэчнасцей паміж асобнымі князствамі на яе тэрыторыі (паміж, напрыклад, Полацкім і Кіеўскім); гэта і выпячванне варагоўлі, феадальных боек і войнаў паміж ВКЛ і Маскоўскай дзяржавай, ідэалізацыя становішча і ролі беларускіх зямель у ВКЛ і РП; гэта і аднабокя, падчас русафобскія, трактоўкі значэння ўваходжання Беларусі ў склад Расійскай імперыі. Асабліва ж вялікія фальсіфікацыі, на наш погляд, назіраюцца ў асвятленні савецкага перыяду айчынай гісторыі. У шэрагу публікацый і нават вучэбных дапаможнікаў пераважаюць паталагічна антыкамуністычныя падыходы, замоўчваюцца ці груба скажаюцца сацыяльна-эканамічныя, культурныя дасягненні савецкіх народаў, у тым ліку і беларускага.

Адзначанае вымагае ад выкладчыкаў айчынай гісторыі быць гранічна сумленнымі, асцярожнымі і абачлівымі ў выкарыстанні статыстычнага і іншага фактычнага матэрыялу, умення яго навукова аналізаваць і рабіць абгрунтаваныя высновы. Патлумачым гэта толькі на адным канкрэтным прыкладзе. Савецкі народ, як вядома, унёс рашаючы ўклад у дасягненне гістарычнай Перамогі над гітлераўскай Германіяй і яе сатэлітамі, выратаваўшы тым самым сусветную цывілізацыю ад фашысцкай навалы. Аднак сёння ёсць нямецкая гісторыкаў, публіцыстаў, якія ўсяляк імкнуча зменшыць веліч гэтага подзвіга, кінуць цень на яго. У прыватнасці, даволі шырока распаўсюджваецца версія аб тым, што, маўляў, Чырвоная Армія, яе камандзіры, кіраўніцтва краіны ваявалі бяздарна, няўмела, што перамога дасягнута выключна незлічонымі стратамі, тым, што завалілі немцаў гарамі трупаў. У доказ гэтай версіі прыводзіцца сапраўды страшэнная лічба страт савецкага народа ў вайне – больш 27 млн. чалавек (з іх каля 2,5 млн. прыпадае на Беларусь). У праціўніка ж, злараднічаюць яны, страты ледзь не ў тры разы меншыя. Такім чынам ствараецца знешняя бачнасць аб'ектыўнасці фальшывай па сутнасці версіі.

Але ж страты бываюць розныя. Адна справа, калі чалавек загінуў у барацьбе з ворагам, змагаючыся са зброяй у руках. І зусім іншая, калі ён становіцца ахвярай фашысцкага генацыду. Таму, каб рабіць сапраўды аб'ектыўныя высновы, абавязкова патрэбна канкрэтны дыферэнцыраваны аналіз страт, іх характару, а не проста агульныя лічбы.

Такі аналіз у прыватнасці паказвае, што незваротныя страты савецкіх узброеных сіл складаюць 11,4 млн. чалавек супраць 8,6 млн. з боку Германіі і яе саюзнікаў, што ваявалі на савецка-германскім фронце, г. зн. суадносны такіх страт складаюць 1,3 : 1. Астатнія страты савецкага народа (больш 15 млн. чалавек) — гэта прамыя ахвяры фашысцкага генацыду, свядомага, згодна з зараней складзеным планам "Ост", вынішчэння мірнага насельніцтва, які гітлераўцы дбайна, з нямецкай пунктуальнасцю выконвалі на акупіраванай тэрыторыі. Што датычыць Беларусі, то тут гэтым людоедскім планам прадугледжвалася вынішчыць 75% беларусаў, а астатніх 25% анямечыць і ператварыць у рабоў нямецкіх каланістаў.

Да таго ж у лік незваротных страт узброеных сіл уключаны воіны, што трапілі ў палон і не вярнуліся з яго. У нямецкім і савецкім палоне было прыкладна па 4 млн. чалавек. З іх савецкіх воінаў загінула ў палоне 80%, нямецкіх ваеннапалонных памёрла ад ран і хвароб 12%. Гэтая здзіўляючая розніца таксама з'яўляецца

вынікам палітыкі фашысцкага генацыду, якая праводзілася і ў адносінах да ваеннапалонных.

Такім чынам, канкрэтны аналіз статыстыкі страт у вайне цалкам абвяргае фальсіфікатарскія захады, паклёпніцкія спробы абліць брудам вялікую Перамогу і подзвіг савецкіх людзей.

Як паказвае наш шматгадовы вопыт выкладання айчынай гісторыі, студэнцкая моладзь з увагай і цікавасцю ставіцца да імкнення выкладчыкаў разглядаць падзеі, факты аб'ектыўна, выяўляць іх сапраўдную сутнасць. Таму мы стараемся няухільна прытрымлівацца прынцыпа гістарычнай праўды, што мае вялікае як пазнавальнае, навучальнае, так і выхаваўчае значэнне.

**УЧЕТ ВОЗМОЖНОСТЕЙ УИРС И НИРС ПО «КУЛЬТУРОЛОГИИ» ПРИ
ОРГАНИЗАЦИИ ВОСПИТАТЕЛЬНОЙ РАБОТЫ И НАЛАЖИВАНИИ
ИНТЕРНАЦИОНАЛЬНЫХ СВЯЗЕЙ, ПСИХОЛОГИЧЕСКОЙ АДАПТАЦИИ
СТУДЕНТОВ РАЗНЫХ НАЦИОНАЛЬНОСТЕЙ И ГОСУДАРСТВ**

Г. А. Хоботов

**Витебский государственный медицинский
университет**

УИРС и НИРС занимает значительное место в учебном процессе, позволяет системно подходить к подготовке будущего специалиста, развивая у студента навыки самостоятельности, закрепляет учебный материал, полученный на лекциях и семинарах особенно важно уделять внимание этой работе по тем дисциплинам, где предусматривается усвоение огромного количества фактологического материала. Одной из таких дисциплин является культурология, которая охватывает три раздела: теорию культуры, историю культуры и религиоведение. Без написания рефератов, докладов, сообщений с их последующим обсуждением, особенно по истории культуры различных стран и народов мира, невозможно целостное восприятие этой дисциплины, пониманию феномена культуры и ее проблем на современном этапе существования человеческого сообщества.

На кафедре социально-гуманитарных наук накоплен определенный положительный опыт, это касается, прежде всего, УИРС и НИРС по философии, когда результатом этой работы является не только обсуждение реферата и доклада на семинаре или на смотре-конкурсе студенческих работ, но и проведение завершающей курсовой конференции. На последней лекции лучшие студенты выступают со своими исследованиями, как бы подводя итог усвоения данной дисциплины. В течение нескольких лет были проведены на фармацевтическом и лечебно-профилактическом факультетах такие конференции по проблемам, волнующим философов, медиков и представителей других наук: «Медицинский и нравственно-философский смысл жизни, смерти и бессмертия», «Философия, религия и медицина о сущности жизни и смысле жизни человека», «Проблемы эвтаназии», «Русская философская мысль 19-20 вв. о жизни, смерти и нравственности» и др. этот опыт необходимо распространить и на другие дисциплины, в том числе и на культурологию.

Вместе с тем, есть еще один аспект исследовательской студенческой работы, возможно не менее важный. Наш университет интернациональный, в нем обучались и обучаются представители различных религий, культуры, общественно-политических и экономических систем. Через хорошо налаженную систему УИРС и НИРС, особенно по истории культуры, есть возможность более эффективно и быстро устанавливать связи укрепляющие взаимопонимание, доверие и дружбу студентов. В процессе этой работы становится более понятным и близким культура, ис-